PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS

(otrā palāta)

2005. gada 26. aprīlī *

Apvienotās lietas T-110/03, T-150/03 un T-405/03

Jose Maria Sison, dzīvojošs Utrehtā (Nīderlande), ko pārstāv J. Fermona [*J. Fermon*], A. Konts [*A. Comte*], H. Šulcs [*H. Schultz*] un D. Gursess [*D. Gurses*], advokāti,

prasītājs,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv M. Vicendzats [*M. Vitsentzatos*], M. Bauers [*M. Bauer*] un M. Bišops [*M. Bishop*], pārstāvji,

atbildētājs,

par prasību atcelt trīs Padomes 2003. gada 21. janvāra, 27. februāra un 2. oktobra lēmumus, ar ko atteikta piekļuve dokumentiem par Padomes Lēmumiem Nr. 2002/848/EK, 2002/974/EK un 2003/480/EK, proti, 2002. gada 28. oktobra, 2002. gada 12. decembra un 2003. gada 27. jūnija lēmumiem, ar ko īsteno 2. panta 3. punktu Regulā (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, proti, Lēmumi Nr. 2002/460/EK, 2002/848/EK un 2002/974/EK.

* Tiesvedības valoda — angļu.

EIROPAS KOPIENU PIRMĀS INSTANCES TIESA

(otrā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs J. Pirungs [*J. Pirrung*], tiesneši N. Dž. Forvuds [*N. J. Forwood*] un S. Papasavs [*S. Papasavvas*],

sekretārs J. Plingerss [*J. Plingers*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2004. gada 17. novembrī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas un prāvas priekšvēsture

1 Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regula (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem nosaka:

"Izņēmumi

1. Iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt:

a) sabiedrības interesēm saistībā ar:

— valsts drošību,

— [..],

— starptautiskajām attiecībām,

[..].

2. Iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt:

— [..],

— tiesvedības un juridisku konsultāciju aizsardzībai,

— [..],

ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

[..]"

2 2002. gada 28. oktobrī Eiropas Savienības Padome pieņēma Lēmumu Nr. 2002/848/EK, ar ko īsteno 2. panta 3. punktu Regulā (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem

ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, un atceļ Lēmumu Nr. 2002/460/EK (OV L 295, 12. lpp.). Ar šo lēmumu prasītāju ietvēra ar šo regulu izveidotajā to personu sarakstā, kas pakļautas ar šo regulu ieviesto līdzekļu vai finanšu aktīvu iesaldēšanai (turpmāk tekstā — "apstrīdētais saraksts"). Šis saraksts tika precizēts ar Padomes 2002. gada 12. decembra Lēmumu Nr. 2002/974/EK (OV L 337, 85. lpp.) un Padomes 2003. gada 27. jūnija Lēmumu Nr. 2003/480/EK (OV L 160, 81. lpp.), atceļot iepriekšējos lēmumus un sastādot jaunu sarakstu. Prasītāja vārds ikreiz šajā sarakstā tika saglabāts.

3 Saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001 prasītājs, nosūtot apstiprinošu vēstuli 2002. gada 11. decembrī, pieprasīja piekļuvi dokumentiem, kas bija Padomes Lēmuma Nr. 2002/848 pieņemšanas pamatā, un izpaust valstis, kas šajā sakarā bija iesniegušas noteiktus dokumentus. Nosūtot apstiprinošu vēstuli 2003. gada 3. februārī, prasītājs pieprasīja piekļuvi visiem tiem jaunajiem dokumentiem, kas bija Padomes Lēmuma Nr. 2002/974 pieņemšanas pamatā, viņu atstājot sarakstā, un paziņot par valstīm, kas šajā sakarā bija iesniegušas noteiktus dokumentus. Nosūtot apstiprinošu vēstuli 2003. gada 5. septembrī, prasītājs īpaši pieprasīja piekļuvi Pastāvīgo pārstāvju komitejas (*Coreper*) ziņojumam Nr. 11 311/03 EXT 1 CRS/CRP, kas attiecas uz Lēmumu Nr. 2003/480, kā arī pirms Lēmuma Nr. 2003/480 pieņemšanas Padomei pakārtotajiem dokumentiem, to pamatojot ar viņa iekļaušanu un paturēšanu apstrīdētajā sarakstā.

4 Padome katram no pieprasījumiem piekļuvi atteica arī daļēji, proti, ar atkārtotu 2003. gada 21. janvāra, 27. februāra un 2. oktobra lēmumu (turpmāk tekstā attiecīgi — "pirmais lēmums par atteikumu", "otrais lēmums par atteikumu" un "trešais lēmums par atteikumu").

5 Attiecībā uz pirmo un otro lēmumu par atteikumu Padome norādīja, ka informācija, kas bija pamatā lēmumu pieņemšanai un ar ko ieviests apstrīdētais saraksts, attiecīgi, bija minēta 2002. gada 23. oktobra (13 441/02 EXT 1 CRS/CRP 43) un 2002. gada 4. decembra (15 191/02 EXT 1 CRS/CRP 51) *Coreper* ziņojuma sadaļā "KONFIDENCIĀLS ES".

6 Padome atteica piekļuvi šiem ziņojumiem, atsaucoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta pirmo un trešo ievilkumu. Tā, no vienas puses, izklāstīja, ka "[šo ziņojumu] publiskošana, kā arī to dalībvalstu iestāžu, kas cīnās pret terorismu, rīcībā esošā informācija ļauj personām, grupām un organizācijām, kas ir šīs informācijas objekts, nodarīt kaitējumu šo iestāžu veiktajām aktivitātēm un ievērojami skar sabiedrības intereses saistībā ar valsts drošību". No otras puses, atbilstoši Padomes teiktajam, "iepazīšanās ar attiecīgo informāciju arī kaitē sabiedrības interešu aizsardzībai saistībā ar starptautiskajām attiecībām tādējādi, ka veiktie pasākumi terorisma apkarošanai tāpat skar trešo valstu iestādes". Padome piekļuvi informācijai atteica daļēji, pamatojoties uz to, ka uz šo informāciju attiecas "iepriekš minētie izņēmumi visā to pilnībā". Otrkārt, Padome atteicās minēt tās valstis, kas iesniegušas atbilstošo informāciju, norādot, ka "attiecīgo informāciju saturošā dokumenta iestāde[s], pēc apspriešanās saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 9. panta 3. punktu, ir pret iepazīšanos ar pieprasītās informācijas publiskošanu".

7 Attiecībā uz trešo lēmumu par atteikumu Padome vispirms norādīja, ka prasītāja pieprasījums attiecas uz to pašu dokumentu, par kuru jau atteikums tika paziņots ar pirmo lēmumu par atteikumu. Padome apstiprināja savu pirmo lēmumu par

atteikumu un piebilda, ka atteikums ir paziņojams arī attiecībā uz ziņojumu Nr. 13 441/02 izņēmuma saistībā ar tiesvedību dēļ (Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrais ievilkums). Turklāt Padome atzina, ka tā kļūdaini norādījusi kā atbilstošu ziņojumu Nr. 11 311/03, kas attiecas uz Lēmumu Nr. 2003/480. Šajā sakarā tā norādīja, ka nav saņēmusi citu informāciju vai dokumentu, kas attaisnotu Lēmuma Nr. 2002/848 atcelšanu tiktāl, ciktāl tas skar prasītāju.

8 Prasītājs cēla prasību par Lēmuma Nr. 2002/974 atcelšanu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā reģistrēta ar numuru T-47/03.

Process un lietas dalībnieku prasījumi

9 Ar prasības pieteikumiem, ko Pirmās instances tiesas kanceleja saņēmusi 2003. gada 24. martā (lieta T-110/03), 2003. gada 30. aprīlī (lieta T-150/03) un 2003. gada 12. decembrī (lieta T-405/03), prasītājs cēla šo prasību prêt, attiecīgi, pirmo, otro un trešo lēmumu par atteikumu.

10 Ar Pirmās instances tiesas otrās palātas priekšsēdētāja 2003. gada 5. decembra un 2004. gada 27. aprīļa rīkojumiem lietas T-110/03, T-150/03 un T-405/03 rakstveida, mutvārdu procesa un sprieduma taisīšanas nolūkā tika apvienotas saskaņā ar Pirmās instances tiesas Reglamenta 50. pantu.

11 Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt pirmo (lieta T-110/03), otro (lieta T-150/03) un trešo (lieta T-405/03) lēmumu par atteikumu;

— piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

12 Padomes prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— prasības noraidīt;

— piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

1. *Par prasības piemērojamību*

13 Pirmās instances tiesa vispirms konstatē, ka Padome savā pirmajā un otrajā lēmumā par atteikumu (lietas T-110/03 un T-150/03), no vienas puses, pieņemot Lēmumu

Nr. 2002/848 un Lēmumu Nr. 2002/974, pilnībā ir atteikusi piekļuvi ziņojumiem Nr. 13 441/02 un Nr. 15 191/02, balstoties uz izņēmumiem saistībā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta pirmajā un trešajā ievilkumā paredzētajām sabiedrības interesēm. No otras puses, Padome atteicās izpaust tās valstis, kas iesniegušas atbilstošo informāciju saistībā ar Lēmuma Nr. 2002/848 un Lēmuma Nr. 2002/974 pieņemšanu, balstoties uz šīs regulas 9. panta 3. punktu par pieteikumu izskatīšanu saistībā ar piekļuvi slepeniem dokumentiem.

14 Tāpat Pirmās instances tiesa konstatē, ka savā trešajā lēmumā par atteikumu (lieta T-405/03) Padome primāri atbildēja, ka tās rīcībā kopš Lēmuma Nr. 2002/848 pieņemšanas nav neviena jauna dokumenta, kas attiektos uz prasītāju, tas ir, citu dokumentu nekā tie, par kuriem ar pirmo lēmumu piekļuve tika atteikta.

15 Pirmkārt, prasītājs sava pamata par pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu ietvaros turpina, ka lēmuma par atteikumu pamatojums ir pretrunā ar Padomes apgalvojumu lietā T-47/03, atbilstoši kuram prasītāja iekļaušana apstrīdētajā sarakstā bija pamatota ar publiskiem dokumentiem, proti, ar 1997. gada 11. septembra *Rechtseenheidskamer de l'Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage* (Nīderlande) lēmumu, kas pievienots Padomes iebildumu rakstam lietā T-47/03.

16 Prasītāja minētais pamatojuma trūkums faktiski ir iebildums pēc būtības. Pamatojuma neesamība saistībā ar 1997. gada 11. septembra lēmumu par atteikumu ir tikai iespējamas tiesiskas maldības izpausme tam, ka Padome ir atteikusi piekļuvi 1997. gada 11. septembra lēmumam.

17 Tomēr, tā kā ir skaidrs, ka prasītāja rīcībā ir 1997. gada 11. septembra lēmums (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 2002. gada 25. jūnija spriedumu lietā T-311/00 *British American Tobacco (Investments)*/Komisija, *Recueil*, II-2781. lpp. 45. punkts), par šo iespējamo kļūdu tiesībās saistībā ar Regulu Nr. 1049/2001 vairāk nav jālemj.

18 Otrkārt, prasītājs lietā T-405/03 pamata par pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu ietvaros atzīmē, ka trešais lēmums par atteikumu ir pretrunā otrajam lēmumam par atteikumu. Trešajā lēmumā par atteikumu norādīts, ka kopš Lēmuma Nr. 2002/848 pieņemšanas nav neviena jauna dokumenta, kas uz viņu attiektos, lai gan otrajā lēmumā par atteikumu kā nozīmīgs norādīts ziņojums Nr. 15 191/02 saistībā ar Lēmumu Nr. 2002/974 un noteikti dokumenti, ko iesniegušas vairākas valstis.

19 Savās piezīmēs Padome piekrīt, ka otrais lēmums par atteikumu ir kļūdains, kur tā norādījusi, ka pastāv nozīmīgi dokumenti. Attiecībā uz prasītāju Lēmums Nr. 2002/974 tika pieņemts, ņemot vērā vienīgi tos dokumentus, kas bija par pamatu iepriekšējā lēmuma, proti, Lēmuma Nr. 2002/848, pieņemšanai. Tādējādi saraksts Nr. 15 191/02 attiecībā uz prasītāju nesaturēja nekādu jaunu informāciju.

20 Tiesas sēdē prasītājs paziņoja, ka viņš pieprasījis piekļuvi tikai tiem dokumentiem, kas uz viņu attiecas. Šis paziņojums tika ieprotokolēts tiesas sēdes mutvārdu procesa laikā.

21 Pirmās instances tiesa uzskata, ka otrā un trešā lēmuma par atteikumu pieņemšanas brīdī šie abi lēmumi nebija savstarpēji pretrunīgi. Otrais prasītāja piekļuves

pieteikums tajā laikā bija saprotams kā piekļuve visiem jaunajiem dokumentiem, kas bijuši Lēmuma Nr. 2002/974 pieņemšanas pamatā, tātad, ieskaitot arī tos, kas uz prasītāju neattiecas, proti, atbilstoši Padomes teiktajam, ziņojumam Nr. 15 191/02. Turklāt Regula Nr. 1049/2001 attiecas ne tikai uz dokumentiem, kas skar pieteikuma iesniedzēju, bet ar to arī rada piekļuves sistēmu, kas var nebūt atkarīga no šī apstākļa. No tā izriet, ka Padome uz attiecīgo pieteikumu likumīgi varēja sniegt šādu atbildi. Savukārt, trešo piekļuves pieteikumu atbilstoši lielākai tā daļai tikpat labi varēja saprast kā tādu, kas attiecas tikai uz dokumentiem, kuri skar prasītāju. No tā izriet, ka dažādās atbildes likumīgi varēja attiecināt uz dažādiem pieteikumiem.

22 Tomēr, ievērojot prasītāja teikto tiesas sēdes laikā, Pirmās instances tiesa uzskata, ka prasītājs bija pieteicis piekļuvi tikai ziņojumam Nr. 15 191/02 un lūdza izpaust tās valstis, kas iesniegušas atbilstošo informāciju saistībā ar Lēmuma Nr. 2002/974 pieņemšanu, jo šie dokumenti skar prasītāju.

23 No tā izriet, ka lietā T-150/03 prāvas apjoms ir atkarīgs no jautājuma, vai jaunie dokumenti vai informācija, par kuriem piekļuve tika atteikta ar otro lēmumu par atteikumu, skar prasītāju vai ne. Šis jautājums noteikti ir atrisināms, izvērtējot trešā lēmuma par atteikumu pamatotību, saskaņā ar kuru nav neviena jauna dokumenta, kas skar prasītāju, izņemot tos, par kuriem ar pirmo lēmumu par atteikumu piekļuve jau tika atteikta.

24 Turklāt Pirmās instances tiesa konstatē, ka lietā T-405/03 prasītājs neapstrīd tieši neizteiktu atteikumu piekļuvei ziņojumam Nr. 11 311/03, kas tomēr īpaši tika pieteikta prasījumos, kas ietverti trešajā pieteikumā par piekļuvi. Tādējādi šī prāva neattiecas uz jautājumu par piekļuvi šim ziņojumam.

25 Treškārt, prasītājs lietā T-405/03 pārmet Padomei, ka tā izsmeļoši nav atbildējusi uz šiem argumentiem par izņēmumiem piekļuvei dokumentiem, netaisnīgi minējusi izņēmumus piekļuvei dokumentiem, proti, tos, kas attiecas uz tiesvedību saistībā ar ziņojumu Nr. 13 441/02, un atteikusi daļēju piekļuvi šim dokumentam.

26 Pirmās instances tiesa šajā sakarā atzīmē, ka trešajam lēmumam par atteikumu ir tikai apstiprinošs raksturs attiecībā uz atteikumu piekļuvei ziņojumam Nr. 13 441/02, kuram piekļuve jau tika atteikta ar pirmo lēmumu par atteikumu. No tā izriet, ka lietā T-405/03 celtā prasība, ciktāl tā attiecas uz ziņojumu Nr. 13 441/02, ir nepieņemama (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 2001. gada 25. oktobra rīkojumu lietā T-354/00 *Métropole télévision M 6*/Komisija, *Recueil*, II-3177. lpp., 34. un 35. punkts, un Pirmās instances tiesas 2002. gada 11. jūnija spriedumu lietā T-365/00 *AICS*/Parlaments, *Recueil*, II-2719. lpp., 30. punkts).

27 Tā rezultātā prāva lietā T-110/03 attiecas tikai uz atteikumu piekļuvei ziņojumam Nr. 13 441/02 un atteikumu izpaust noteiktas valstis, kas iesniegušas dokumentus, kas attiecas uz Lēmuma Nr. 2002/848 pieņemšanu. Prāva lietā T-405/03 skar tikai jautājumu par to, vai Padomes rīcībā bija citi jauni dokumenti, kas attiektos uz prasītāju, nekā tie, par kuriem tika pieņemts Lēmums Nr. 2002/848. Prāva lietā T-150/03 ir atkarīga no atbildes uz jautājumu par to, vai ziņojums Nr. 15 191/02 un noteiktu valstu iesniegtie dokumenti, kas attiecas uz Lēmuma Nr. 2002/974 pieņemšanu, attiecas uz prasītāju.

2. *Par prasību lietā T-405/03*

28 Trešajā lēmumā par atteikumu Padome būtībā izklāstīja, ka nav neviena jauna dokumenta, kas attiektos uz prasītāju, izņemot tos dokumentus un informāciju, kurai tika atteikts piekļūt ar otro lēmumu par atteikumu.

29 Atbilstoši iedibinātai judikatūrai likumības prezumpcija ir attiecināma uz visiem iestāžu paziņojumiem par pieprasīto dokumentu neesamību. Tātad patiesīguma prezumpcija saistās ar šo paziņojumu. Neskatoties uz to, tā ir vienkārša prezumpcija, kuru prasītājs, izmantojot visus izvirzītos pamatus, var apšaubīt, pamatojoties uz nozīmīgām un atbilstošām pazīmēm (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 2000. gada 12. oktobra spriedumu lietā T-123/99 *JT's Corporation*/Komisija, *Recueil*, II-3269. lpp., 58. punkts, un iepriekš 17. punktā minēto spriedumu lietā *British American Tobacco (Investments)*/Komisija, 35. punkts).

30 Šajā sakarā vienīgās pazīmes, ko norādījis prasītājs, izriet, pirmkārt, no Padomes pienākuma atkārtoti izvērtēt prasītāja gadījumu, pieņemot ikkatru jaunu lēmumu, ar ko viņš tiek paturēts apstrīdētajā sarakstā, un, otrkārt, no pastāvošas pretrunas starp otro un trešo lēmumu par atteikumu.

31 No vienas puses, kā to Pirmās instances tiesa konstatēja iepriekš minētajā 21. punktā, nepastāv nekāda pretruna starp otro un trešo lēmumu par atteikumu. Tomēr tas Padomei saistībā ar tās jauno izpratni par prasītāja pieteikumu, kas apstiprinājās tiesas sēdē, neaizliedz uzskatīt, ka trešajā lēmumā par atteikumu ietvertā atbilde ir attiecināma arī uz otro prasītāja pieteikumu par piekļuvi, kā tas tika uzskatīts. Šādas izmaiņas Padomes nostājā prasītājam nekaitē, jo prasītājs šādā veidā ir apstiprinājis sava pieteikuma apjomu. Tādējādi šīs izmaiņas nav ne pazīme, kas norāda uz dokumentu esamību, kas skar prasītāju un kas attiecas uz Lēmumu Nr. 2003/480, ne arī pamatojuma trūkums trešajā lēmumā par atteikumu.

32 No otras puses, trešajā lēmumā par atteikumu, pirmkārt, norādīts, ka pazīme, atbilstoši kurai ziņojums Nr. 11 311/03 satur tādu informāciju, kas ir pamatā Lēmuma Nr. 2003/480 pieņemšanai, ciktāl tas attiecas uz prasītāju, ir kļūdaina (3. punkts) un, otrkārt, ka Padome nav saņēmusi nevienu jaunu dokumentu, ar ko attiecībā uz prasītāju varētu atcelt Lēmumu Nr. 2002/848 (4. punkts). No tā izriet, ka Padome ir pieņēmusi Lēmumu Nr. 2003/480, ar ko patur prasītāju apstrīdētajā sarakstā, neņemot vērā jauno dokumentu, kas attiecas uz prasītāju. Tomēr, pieņemot ikkatru jaunu lēmumu, Padomes iespējamais pienākums atkārtoti izvērtēt prasītāja

gadījumu nav uzskatāms par pazīmi, kas ļautu ticēt tam, ka Padomei vajadzēja no jauna pārbaudīt dokumentus, kas attiecas uz prasītāju. Turklāt ir jānorāda, ka jautājums par to, vai Padome šādos apstākļos, kā šajā gadījumā, likumīgi varēja pieņemt Lēmumu Nr. 2003/480, neattiecas uz šo prāvu, kas saistīta ar piekļuvi dokumentiem.

33 No tā izriet, ka, nepastāvot gluži pretēja rakstura nozīmīgām un atbilstošām pazīmēm, Padomes apliecinājums, atbilstoši kuram Padome nebija ņēmusi vērā nevienu jaunu dokumentu attiecībā uz prasītāju kopš Lēmuma Nr. 2002/848 pieņemšanas, ir vērtējams kā pareizs.

34 Tātad ir jākonstatē, ka ir tiesiski pamatoti pierādīts tas, ka prasītāja trešajā pieteikumā par piekļuvi pieprasītie dokumenti neeksistēja.

35 Tā rezultātā prasība lietā T-405/03 — daļā, kas ir pieņemama — ir noraidāma kā nepamatota.

3. *Par prasību lietā T-150/03*

36 Kā tas konstatēts iepriekš 33. punktā, nekas nenorāda uz to, ka pastāv jauni dokumenti, kas attiecas uz prasītāju, ko Padome ņēmusi vērā kopš Lēmuma Nr. 2002/848 pieņemšanas. Turklāt nekas nenorāda arī uz to, ka jauns Padomes paziņojums, kas atrodams tās iesniegtajā iebildumu rakstā lietā T-405/03, atbilstoši kuram ziņojums Nr. 15 191/02 nesatur "nekādu jaunu informāciju, kas attiecas [uz prasītāju]", ir kļūdains. No vienas puses, kā jau tas konstatēts iepriekš 21. punktā,

jauna Padomes nostāja nav pretrunīga, salīdzinot ar to, kas minēts otrajā lēmumā par atteikumu, jo tas skaidrojams ar Padomes jauno izpratni par precīzu prasītāja pieteikuma apjomu. No otras puses, nav nevienas jaunas pazīmes, kā vien šī par pretrunīgumu, uz ko norādījis prasītājs, ar kuras palīdzību varētu apšaubīt šo jauno Padomes paziņojumu.

37 No tā izriet, ka nav jaunu dokumentu, kas attiecas uz prasītāju saistībā ar Lēmuma Nr. 2002/974 pieņemšanu, ieskaitot ziņojumā Nr. 15 191/02 esošo informāciju.

38 Attiecībā uz prasītāja paziņojumu tiesas sēdē, atbilstoši kuram tas pieprasījis tikai dokumentus, kas uz viņu attiecas, ir jākonstatē — tiesiski pamatots ir tas, ka neeksistē saistībā ar Lēmuma Nr. 2002/974 pieņemšanu pieprasītie dokumenti.

39 Tāpat saistībā ar prasītāja paziņojumu tiesas sēdē vairs nav jāpārbauda otrā lēmuma par atteikumu likumība attiecībā uz atteikuma iemesliem, kas tur izklāstīti.

40 Tā rezultātā prasība lietā T-150/03 ir noraidāma kā nepamatota.

4. *Par prasību lietā T-110/03*

41 Prasītājs uzskaita trīs pamatus, kas attiecīgi saistīti ar tiesību piekļūt dokumentiem, pienākuma norādīt pamatojumu un vispārīgo tiesību principu par tiesībām uz aizstāvēšanos pārkāpumu. Saistībā ar to, ka lietā T-150/03 pēc būtības bija izvirzīti identiski pamati, un to, ka lietas tika apvienotas rakstveida procesa nolūkā, radot vienotus rakstveida dokumentus lietās T-110/03 un T-150/03, ir jāņem vērā arī prasītāja izklāstītie argumenti lietā T-150/03.

42 Pirmās instances tiesa secina, ka trešais pamats faktiski ir atvasināts pamats, kura premisa ir pārņemta arī citos pamatos. Tādējādi derīgi ir izvērtēt prasītāja pamatus apgrieztā secībā, nekā tie minēti.

43 Jebkurā gadījumā šeit vispirms ir jānošķir jautājums par Pirmās instances tiesas kontroles apjomu.

Par likumības kontroles apjomu

44 Padome uzskata, ka Pirmās instances tiesas kontroles iespējas, šajā gadījumā — attiecībā uz piekļuvi attiecīgo dokumentu veidiem, ir ierobežotas (Pirmās instances tiesas 1999. gada 19. jūlija spriedums lietā T-14/98 *Hautala*/Padome, *Receuil*, II-2489. lpp.). Prasītājs šo apgalvojumu noraida, pamatojoties uz to, ka šīs lietas sevī ietver būtiskas atšķirības, salīdzinot ar lietu, kurā taisīts šis spriedums, proti — lietu *Hautala*/Padome.

45 Pirmās instances tiesa atgādina, ka publiska piekļuve iestāžu dokumentiem ir tiesību princips un atteikuma iespēja ir izņēmums. Lēmums par atteikumu ir spēkā tikai tad, ja tas balstīts uz kādu no Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzētajiem izņēmumiem. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru šie izņēmumi ir tulkojami un piemērojami sašaurināti, netraucējot vispārīgā principa piemērošanu, kas ietverts šajā regulā (skat. pēc analoģijas Pirmās instances tiesas 2002. gada 7. februāra spriedumu lietā T-211/00 *Kuijer*/Padome, *Recueil*, II-485. lpp., 55. punkts, un minēto judikatūru).

46 Kas attiecas uz Pirmās instances tiesas kontroles apjomu saistībā ar lēmuma par atteikumu likumību, ir jāatzīmē, ka iepriekš 44. punktā minētajā spriedumā lietā *Hautala*/Padome, 71. punkts, un iepriekš 45. punktā minētajā spriedumā lietā *Kuijer*/Padome, 53. punkts, Pirmās instances tiesa ir piešķīrusi Padomei plašu rīcības brīvību, pieņemot lēmumu par atteikumu — daļēji kā šajā gadījumā, — kas balstīts uz sabiedrības interešu aizsardzību starptautisko attiecību jomā. Iepriekš 44. punktā minētajā spriedumā lietā *Kuijer*/Padome šāda rīcības brīvība ir piešķirta iestādei, ja tā savā atteikumā par piekļuvi vispārīgi ir balstījusies uz sabiedrības interešu aizsardzību. Tādējādi jomās, kas attiecas uz obligātiem izņēmumiem publiskai piekļuvei dokumentiem, kas paredzēti Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā, iestādēm ir plaša rīcības brīvība.

47 Tā rezultātā Pirmās instances tiesas veiktā kontrole par iestāžu lēmumu likumību, ar ko atsaka piekļuvi dokumentiem saistībā ar izņēmumiem, kas skar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzētās sabiedrības intereses, ir attiecināma tikai uz pārbaudi par procesuālo normu ievērošanu un pamatojuma sniegšanu, faktu materiālo precizitāti, kā arī acīmredzamas kļūdas neesamību faktu izvērtējumā un pilnvaru nepareizu izmantošanu (skat. pēc analoģijas iepriekš 44. punktā minēto spriedumu lietā *Hautala*/Padome, 71. un 72. punkts, apstiprināts apelācijas instancē, un iepriekš 45. punktā minēto spriedumu lietā *Kuijer*/Padome, 53. punkts).

Par trešo pamatu, kas saistīts ar vispārīgo tiesību principu par tiesībām uz aizstāvēšanos pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

48 Ar trešo pamatu prasītājs pārmet Padomei, ka tā ir pārkāpusi Kopienu tiesību vispārīgos principus, kas nostiprināti Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (ECTK) 6. pantā, un samērīguma principu. Viņš pārstāv viedokli, ka viņa ietveršana apstrīdētajā sarakstā ir pielīdzināma apsūdzībai kriminālietā (Eiropas Cilvēktiesību tiesas 1980. gada 27. februāra spriedums lietā *Deweer*, A sērija, Nr. 35). Attiecībā uz viņa prasību atcelt Lēmumu Nr. 2002/974 (lieta T-47/03) atteikums piekļūt pieprasītajiem dokumentiem nopietni pārkāpj tiesības uz taisnīgu lietas izskatīšanu un it īpaši ECTK 6. panta 3. punktā paredzētās garantijas. Otrkārt, Padome ir pārkāpusi samērīguma principu, neievērojot prasītāja tiesības zināt iemeslus, kuru dēļ viņš tika ietverts apstrīdētajā sarakstā.

49 Padome uzskata, ka prasītāja argumenti nav attiecināmi uz prāvu, jo lietas neskar jautājumu par Regulas Nr. 1049/2001, ar ko attaisno prasītāja ietveršanu apstrīdētajā sarakstā, likumību. Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punktā paredzēto izņēmumu kontekstā pieteicēja stāvoklim nav nekādas nozīmes.

Pirmās instances tiesas vērtējums

50 Ir jāatgādina, ka, no vienas puses, saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 2. panta 1. punktu tiesības piekļūt iestāžu dokumentiem bauda "ikviens Eiropas Savienības pilsonis un fiziska persona, kas pastāvīgi dzīvo kādā dalībvalstī, vai juridiska persona,

kuras juridiskā adrese ir kādā dalībvalstī". No tā izriet, ka šīs regulas mērķis ir nodrošināt piekļuvi visiem publiskiem dokumentiem, ne tikai pieteicēja piekļuvi dokumentiem, kas uz viņu attiecas.

51 No otras puses, Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzētie izņēmumi saistībā ar piekļuvi dokumentiem ir izteikti saistošā redakcijā. No tā izriet, ka iestāžu pienākums ir atteikt piekļuvi dokumentiem, uz kuriem šie izņēmumi attiecas, ja vien ir pierādīti noteiktie apstākļi (skat. pēc analoģijas Pirmās instances tiesas 1997. gada 5. marta spriedumu lietā T-105/95 *WWF UK*/Komisija, *Recueil*, II-313. lpp., 58. punkts, un 2000. gada 13. septembra spriedumu lietā T-20/99 *Denkavit Nederland*/Komisija, *Recueil*, II-3011. lpp., 39. punkts).

52 Tādējādi atsevišķas intereses, lai pieteicējs varētu pieprasīt piekļuvi dokumentam, kas uz viņu attiecas personīgi, nav jāņem vērā, piemērojot obligātos izņēmumus, ko paredz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkts.

53 Prasītājs pēc būtības pārstāv viedokli, ka Padomei bija pienākums viņam ļaut piekļūt pieprasītajiem dokumentiem tādā apmērā, ciktāl tie viņam bija vajadzīgi, lai nodrošinātu savas tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu lietas T-47/03 ietvaros.

54 Tomēr Padomei, kas savā pirmajā lēmumā par atteikumu minējusi obligātus izņēmumus, ko paredz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkts, nevar pārmest to, ka tā nav ņēmusi vērā iespējamo īpašo prasītāja vajadzību iegūt savā rīcībā pieprasītos dokumentus.

55 Tādējādi, pat pieņemot, ka šie dokumenti, izrādās, ir bijuši vajadzīgi, lai prasītājs varētu aizstāvēties lietas T-47/03 ietvaros — jautājums, kas ir izvērtējams šajā lietā, — šis apstāklis nav nozīmīgs, lai izvērtētu pirmā lēmuma par atteikumu spēkā esamību.

56 Tā rezultātā trešais pamats ir noraidāms kā nepamatots.

Par otro pamatu, kas attiecas uz pamatojuma trūkumu

Lietas dalībnieku argumenti

57 Ar savu otro pamatu prasītājs norāda, ka Padome atteikuma par piekļuvi ietvaros ir aprobežojusies ar lakonisku un šablonisku atbildi, atsakot piekļuvi sabiedrības interešu vai "autora noteikuma" apdraudējuma dēļ un daļējas piekļuves atteikuma dēļ. To darīdama, Padome, neraugoties uz judikatūrā noteiktajām prasībām, nav identificējusi ne informāciju, ko satur katrs dokuments, ne arī noteiktām valstīm piedēvējamus dokumentus, ne arī atļauju zināt, ar ko šis atteikums ir attaisnojams (Pirmās instances tiesas 1998. gada 17. jūnija spriedums lietā T-174/95 *Svenska Journalistförbundet*/Padome, *Recueil*, II-2289. lpp., 112. punkts, un 2000. gada 6. aprīļa spriedums lietā T-188/98 *Kuijer*/Padome, *Recueil*, II-1959. lpp., 37. un 38. punkts). Tā rezultātā prasītājs nav varējis saprast Padomes minētos iemeslus, un Pirmās instances tiesa nevar tos pārbaudīt.

58 Padome vispirms atzīmē, ka pirmā un otrā lēmuma par atteikumu pamatojums ir identisks, jo konteksts abos gadījumos pēc būtības ir viens un tas pats. Attiecībā uz pamatojumu saistībā ar sabiedrības interesēm Padome balstās uz Regulas Nr. 1049/2001 9. panta 4. punktu, atbilstoši kuram ikviens lēmums, ar ko atteikta piekļuve slepenam dokumentam, balstīts uz motīviem, kas neapdraud intereses,

kuru aizsardzību paredz 4. pants. Turklāt pirmā un otrā lēmuma par atteikumu pamatojums atbilst judikatūrā noteiktajām prasībām, it īpaši saistībā ar šo lietu faktisko un juridisko kontekstu. Attiecībā uz "autora noteikuma" piemērošanu lēmumi par atteikumu skaidri identificē nozīmīgos dokumentus. Šo dokumentu autoru atteikums ir pietiekams iemesls atteikt tiem piekļuvi.

Pirmās instances tiesas vērtējums

59 Atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai EKL 253. pantā prasītais pamatojums ir pieskaņojams attiecīgā tiesību akta īpatnībām, un skaidri un viennozīmīgi jāparāda iestādes — akta autora — argumentācija, lai ļautu ieinteresētajām personām zināt, kāpēc pieņemts tāds pasākums, un kompetentajai tiesai — īstenot attiecīgu kontroli. Netiek prasīts, lai pamatojums konkretizētu visu nozīmīgo faktisko un juridisko informāciju tiktāl, ciktāl jautājums par to, vai tiesību akta pamatojums atbilst minētā panta prasībām, jāizvērtē, ņemot vērā ne tikai tā tekstu, bet arī tā kontekstu, kā arī visas tiesību normas, kas regulē attiecīgo jomu (skat. Tiesas 2003. gada 6. marta spriedumu lietā C-41/00 P *Interporc*/Komisija, *Recueil*, 2125. lpp., 55. punkts, un minēto judikatūru).

60 Kas attiecas uz pieteikumu par piekļuvi dokumentiem — ja attiecīgā iestāde šādu piekļuvi atsaka, tai katrā konkrētajā gadījumā, pamatojoties uz tās rīcībā esošo informāciju, ir jāpierāda, ka Regulā Nr. 1049/2001 uzskaitītie izņēmumi patiešām attiecas uz dokumentiem, kuriem lūgta piekļuve (skat. pēc analoģijas Tiesas 2000. gada 11. janvāra spriedumu apvienotajās lietās C-174/98 P un C-189/98 P Nīderlande un *Van der Wal*/Komisija, *Recueil*, I-1. lpp., 24. punkts). Tomēr var nebūt iespējams norādīt iemeslus, kas attaisno slepenību attiecībā uz katru dokumentu, neizpaužot šī dokumenta saturu un attiecīgi neatņemot izņēmumam tā pamatmērķi (skat. pēc analoģijas iepriekš 51. punktā minēto spriedumu lietā *WWF UK*/Komisija, 65. punkts).

61 Šīs judikatūras ietvaros iestādei, kas atteikusi piekļuvi dokumentam, jāsniedz pamatojums, kas ļauj saprast un pārbaudīt, pirmkārt, vai pieprasītais dokuments tiešām attiecas uz jomu, kuru skar minētais izņēmums un, otrkārt, vai pastāv ar šo izņēmumu saistītā aizsardzības vajadzība.

62 Šajā gadījumā attiecībā uz ziņojumu Nr. 13 441/02 Padome skaidri norādīja izņēmumus, uz kuriem tā balstīja savu atteikumu, kumulatīvi minot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta pirmo un trešo ievilkumu. Tā norādīja, ka šie izņēmumi ir nozīmīgi saistībā ar attiecīgajiem dokumentiem, un atsaucās uz terorisma apkarošanu un trešo valstu iejaukšanos. Turklāt tā sniedza īsu skaidrojumu par minētās aizsardzības nepieciešamību. Tāpat attiecībā uz sabiedrības drošību tā paziņoja, ka dokumentu publiskošana personām, kas ir šīs informācijas objekti, paver iespēju kaitēt valsts iestāžu darbībām. Attiecībā uz starptautiskajām attiecībām tā trāpīgi minēja trešo valstu iesaistīšanu terorisma apkarošanā. Šī pamatojuma īsais saturs ir pieņemams, ņemot vērā to, ka papildu informācijas minēšana, proti, atsaucoties uz noteiktu dokumentu saturu, atņemtu minētajiem izņēmumiem to mērķi.

63 Attiecībā uz daļēju atteikumu piešķirt piekļuvi dokumentiem Padome skaidri norādīja, ka, no vienas puses, tā ir izvērtējusi šo iespēju un, no otras puses, tā norādīja iemeslu, kādēļ šī iespēja tika noraidīta, proti, ka uz attiecīgajiem dokumentiem pilnībā ir attiekušies minētie izņēmumi. Šo pašu iemeslu dēļ Padome nav varējusi precīzi noteikt informāciju, ko satur šie dokumenti, neatņemot minētajiem izņēmumiem to mērķi. Tas, ka šis pamatojums izrādās šablonisks, pats par sevi nav kļūda pamatojumā, jo tas nav šķērslis ne veiktās argumentācijas izpratnei, ne arī pārbaudei.

64 Attiecībā uz valstīm, kas iesniegušas nozīmīgus dokumentus, ir jāatzīmē, ka Padome savos sākotnējos lēmumos par atteikumu pati vērsa uzmanību uz dokumentu

esamību no trešām valstīm. No vienas puses, Padome šajā sakarā norādīja uz izvirzīto izņēmumu, proti, Regulas Nr. 1049/2001 9. panta 3. punktu. No otras puses, tā iesniedza divus kritērijus šī izņēmuma piemērošanai. Pirmkārt, tā netieši, bet noteikti uzskatīja, ka attiecīgie dokumenti ir slepeni dokumenti. Šī informācija šķiet saprotama un pārbaudama, ņemot vērā tās kontekstu, it īpaši ņemot vērā attiecīgo dokumentu klasificēšanu ar nosaukumu "KONFIDENCIĀLS ES". Otrkārt, Padome paziņoja, ka ir konsultējusies ar attiecīgajām iestādēm un ņēmusi vērā to nostāju saistībā ar šo iestāžu identitātes publiskošanu.

65 Neraugoties uz to, ka pirmā lēmuma par atteikumu pamatojums ir salīdzinoši īss (divas lapas), prasītājs pilnībā varēja saprast viņam sniegtā atteikuma iemeslus, un Pirmās instances tiesa varēja īstenot kontroli. Tādējādi Padome pareizi ir pamatojusi attiecīgos lēmumus.

66 Tā rezultātā otrais pamats ir noraidāms kā nepamatots.

Par pirmo pamatu, kas attiecas uz tiesību uz piekļuvi dokumentiem pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

67 Ar savu otro pamatu prasītājs apgalvo, ka Padome ir pārkāpusi LES 1. panta 2. daļu, 6. panta 1. punktu, EKL 255. pantu un Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunktu un 6. punktu, kā arī 9. panta 3. punktu. Šī pamata pirmajā daļā prasītājs apgalvo, ka Padome nekad konkrēti nav izvērtējusi jautājumu par to, vai iepazīšanās ar pieprasīto informāciju varējusi kaitēt sabiedrības interesēm. Šajā sakarā sniegtie ļoti īsie paskaidrojumi nav saderīgi ar principu, ka izņēmumi dokumentu piekļuvei tulkojami sašaurināti, kā tas izriet no EKL 255. panta un

Regulas Nr. 1049/2001. Prasītajam bija jābūt tiesībām zināt iemeslus viņa iekļaušanai apstrīdētajā sarakstā, un šie iemesli nav uzskatāmi par tādiem, kas kaitē sabiedriskajai drošībai. Ar to vien, ka trešās valstis ir iesaistītas iestāžu darbībās, nepietiek, ka tās savu atteikumu attaisno ar starptautisko attiecību aizsardzību. Padome nav ievērojusi savu pienākumu izsvērt savas un prasītāja intereses.

68 Šī pamata otrajā daļā prasītājs uzskata, ka Padomes izvirzīto šablonisko attaisnojumu — noraidīt daļēju piekļuvi dokumentiem — vajadzēja piemērot sistemātiski visā lēmumā, ar ko noraida šo piekļuves veidu. Šajā gadījumā Padome nav nopietni izvērtējusi iespēju nodrošināt daļēju piekļuvi.

69 Šī pamata trešajā daļā prasītājs turpina, ka "autora noteikuma" šaura interpretēšana prasa, lai Padome nosaka minēto dokumentu autoru identitāti un attiecīgo dokumentu precīzas iezīmes, lai beidzot dotu viņam iespēju iesniegt šiem autoriem pieteikumu par piekļuvi.

70 Padome vispirms atgādina "slepenajiem dokumentiem" paredzētos īpašos noteikumus Regulas Nr. 1049/2001 9. panta 2. punktā. Šajā gadījumā terorisma apkarošana prasa īpaši uzmanīgu piekļuvi. Padome izsmeļoši apraksta pieteikuma piekļuvei izskatīšanas kārtību šī tipa dokumentiem, parādot, ka pieteikumi piekļuvei un daļējai piekļuvei ir pakļauti individuālai izvērtēšanai. Padome precizē, ka lēmumi par atteikumu tikuši pieņemti vienbalsīgi. Prasītājs šajā gadījumā nav pierādījis, ka pastāv acīmredzama kļūda novērtējumā. Uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta

1. punktu balstīts atteikums piekļuvei neparedz ņemt vērā pieteicēja stāvokli un tādējādi izsvērt intereses. Attiecībā uz autora noteikumu Padome atgādina, ka iestādei, kas izdevusi par slepenu atzītu dokumentu, ir pilna kontrole pār šo dokumentu, ieskaitot informāciju par tā esamību.

Pirmās instances tiesas vērtējums

— Par izņēmumiem attiecībā uz sabiedrības interesēm

71 Vispirms ir jāatgādina, ka Padomei Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzēto izņēmumu ietvaros nebija pienākums ņemt vērā īpašas prasītāja intereses iegūt pieprasītos dokumentus (skat. iepriekš 52. un 54. punktu).

72 Jāatzīmē, ka pieprasītais dokuments, proti, ziņojums Nr. 13 441/02, attiecas uz Lēmumu Nr. 2002/848. Tā kā šis lēmums tieši iekļaujas terorisma apkarošanas jomā, šī lēmuma pamatā esošais pieprasītais dokuments acīmredzami ir pieskaitāms tai pašai kategorijai.

73 Otrkārt, ir jāatzīst, ka pieprasītais dokuments ir atzīts kā "KONFIDENCIĀLS ES". Šajā sakarā tas ir pieskaitāms slepenajiem dokumentiem, kas paredzēti Regulas Nr. 1049/2001 9. pantā. Tomēr, ja šī klasifikācija atbilst pieprasītā dokumenta veidam un attiecībā uz šo dokumentu piemēro īpašu kārtību, tā pati par sevi neattaisno Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punktā paredzētos atteikuma piemērošanas motīvus.

74 Pirmkārt, attiecībā uz sabiedrības interešu, proti — sabiedrības drošības, aizsardzību ir jākonstatē, ka uz pieprasīto dokumentu ir attiecināma šī joma, jo atbilstoši pašam pieteikumam tas kalpo par pamatu lēmumam, ar ko nosaka saistībā ar terorismu aizdomās turētās personas, grupas vai organizācijas.

75 Tomēr apstāklis, ka pieprasītais dokuments skar sabiedrības drošību, pats par sevi nav pietiekams, lai attaisnotu minētā izņemuma piemērošanu (skat. pēc analoģijas iepriekš 51. punktā minēto spriedumu lietā *Denkavit Nederland*/Komisija, 45. punkts).

76 Tādējādi Pirmās instances tiesai jāpārbauda, vai šajā gadījumā Padome nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu novērtējumā, paredzot, ka pieprasītā dokumenta publiskošana varētu kaitēt attiecīgo sabiedrības interešu aizsardzībai.

77 Šajā sakarā ir jāatzīst, ka terorisma apkarošanas efektivitāte prasa, lai valsts iestāžu rīcībā esošā informācija, kas skar saistībā ar terorismu aizdomās turētās personas vai organizācijas, tiek turēta slepenībā, lai saglabātu to nozīmību un ļautu veikt efektīvas darbības. Tādējādi pieprasītā dokumenta publiskošana kaitētu sabiedrības ineteresēm attiecībā uz sabiedrības drošību. Šajā sakarā nav pieņemams tas, ka prasītājs nošķir informāciju par stratēģiju no informācijas, kas to skar personīgi. Faktiski visa personiska rakstura informācija noteikti attiecas uz konkrētiem terorisma apkarošanas aspektiem, tādiem kā informācijas avoti, šīs informācijas raksturs vai saistībā ar teorismu aizdomās turēto personu uzraudzības pakāpe.

78 Tādējādi Padome, noraidot piekļuvi ziņojumam Nr. 13 441/02 sabiedrības drošības apsvērumu dēļ, nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu novērtējumā.

79 Otrkārt, attiecībā uz sabiedrības interešu aizsardzību saistībā ar starptautiskajām attiecībām, ņemot vērā Lēmumu Nr. 2002/848 un Regulu Nr. 2580/2001, ir skaidrs, ka tajās ietvertais jautājums, proti — terorisma apkarošana, iekļaujas starptautiskas aktivitātes kontekstā, kuras pamatā ir Apvienoto Nāciju Drošības padomes 2001. gada 28. septembra Rezolūcija Nr. 1373 (2001). Šīs globālās aktivitātes ietvaros valstis ir aicinātas sadarboties. Tomēr šīs starptautiskās sadarbības aspekti, ļoti iespējams — pat noteikti, ir ietverti pieprasītajā dokumentā. Katrā ziņā prasītājs nav apstrīdējis faktu, ka trešās valstis ir iesaistītas Lēmuma Nr. 2002/848 pieņemšanā. Viņš turpretī ir prasījis publiskot šīs valstis. No tā izriet, ka pieprasītais dokuments tiešām ir pieskaitāms pie izņēmuma saistībā ar starptautiskajām attiecībām.

80 Šī starptautiskā sadarbība terorisma jomā balstīta uz uzticību no valstu puses attiecībā uz piešķirto konfidencialitāti informācijai, kas iesniegta Padomei. Ņemot vērā pieprasītā dokumenta raksturu, Padome pamatoti varēja uzskatīt, ka šī dokumenta publiskošana varētu apdraudēt Eiropas Savienības vietu starptautiskajā sadarbībā terorisma apkarošanas jomā.

81 Šajā sakarā prasītāja arguments, atbilstoši kuram tas vien, ka trešās valstis ir iesaistītas iestāžu aktivitātēs, nav pietiekams, lai attaisnotu attiecīgā izņēmuma piemērošanu, un ir noraidāms iepriekš izklāstīto iemeslu dēļ. Faktiski, pretēji tam, ko satur šis arguments, trešo valstu sadarbība ir daļa no īpaši slepenas jomas, proti — terorisma apkarošanas, ar ko attaisnojams tas, ka šī joma tiek turēta slepenībā. Turklāt, lasot lēmumu kopumā, tajā norādīts uz to, ka skartās valstis pašas ir atteikušās no to publiskošanas.

82 No tā izriet, ka Padome, uzskatot, ka pieprasītā dokumenta publiskošana varētu kaitēt sabiedrības interesēm starptautisko attiecību jomā, nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu novērtējumā.

83 Attiecībā uz to, ka prasītājs vispārīgi apgalvo, ka Padome nekad konkrēti nav izvērtējusi, vai pieprasītās informācijas publiskošana varētu kaitēt sabiedrības interesēm, šis arguments ir noraidāms. No vienas puses, no iepriekš teiktā izriet, ka Padome pamatoti ir piemērojusi izņēmumus saistībā ar sabiedrības interešu aizsardzību. No otras puses, Padome, prasītājam to neapšaubot, apraksta slepenu dokumentu piekļuves izvērtēšanas kārtību, atbilstoši kurai kā pilnvaroti ierēdņi, tā arī dalībvalstu delegācijas varēja novērtēt attiecīgos dokumentus un paust savu nostāju atbildē, kas būtu jāsniedz uz prasītāja pieteikumu par piekļuvi. Saskaņā ar šo procedūru Padome vienbalsīgi apstiprināja atteikumu dokumentu piekļuvei. No tā izriet, ka prasītāja izvirzītā vienīgā norāde par to, ka pamatojums ir īss, nenozīmē, ka konkrētais Padomes izvērtējums ir bijis neefektīvs.

84 Attiecībā uz to, ka prasītājs atzīmē, ka sniegtā pamatojuma īsums un šabloniskais raksturs šajā sakarā ir pazīme konkrēta pamatojuma trūkumam, šāds arguments ir noraidāms. Protams, pamatojums šajā sakarā pirmajā un otrajā lēmumā par atteikumu šķiet pilnīgi identisks. Tomēr ir jāņem vērā fakts, ka var būt neiespējami norādīt iemeslus, ar ko attaisno piekļuvi katram dokumentam, šajā gadījumā — jebkādai informācijai, kas attiecas uz dokumentiem, nepubliskojot šī dokumenta saturu vai būtisku tā saturošu informāciju, un, attiecīgi, atņemot izņēmumam tā pamatmērķi (šajā sakarā skat. iepriekš 51. punktā minēto spriedumu lietā *WWF UK/* Komisija, 65. punkts). Šajā gadījumā, tā kā uz pieprasīto dokumentu attiecas izņēmumi saistībā ar sabiedrības interesēm sabiedrības drošības un starptautisko attiecību jomā, pieprasītā dokumenta satura pilnīgāka un detalizētāka atklāšana var tikai apdraudēt informācijas konfidencialitāti, kura šo izņēmuma iemeslu dēļ būtu jāpatur slepenībā.

85 Tā rezultātā pirmā pamata pirmā daļa ir noraidāma.

— Par daļēju piekļuvi

86 Prasītājs norāda, ka Padome patiesībā nav izvērtējusi iespēju daļējai pieprasītā dokumenta piekļuvei.

87 Pirmās instances tiesa, pirmkārt, konstatē, ka no pirmā lēmuma par atteikumu izriet, ka Padome faktiski ir izvērtējusi iespēju daļējai pieprasīto dokumentu piekļuvei. Nepastāvot nopietnām pretēja rakstura pazīmēm, šajā sakarā ir apstiprināma tiesiskuma prezumpcija saistībā ar Padomes apgalvojumu, kas ietverts apstrīdētajā lēmumā (šajā sakarā skat. iepriekš 29. punktā minēto judikatūru).

88 Otrkārt, pirmajā lēmumā par atteikumu sniegtā pamatojuma īsums un šabloniskais raksturs nav uzskatāms par konkrēta izvērtējuma trūkuma pazīmi. Protams, atkārtoti norādot, pamatojums šajā sakarā pirmajā un otrajā lēmumā par atteikumu šķiet pilnīgi identisks. Tomēr šajā gadījumā, tā kā uz pieprasīto dokumentu attiecas izņēmumi saistībā ar sabiedrības interesēm sabiedrības drošības un starptautisko attiecību jomā, pieprasītā dokumenta satura pilnīgāka un detalizētāka atklāšana var tikai apdraudēt informācijas konfidencialitāti, kura šo izņēmuma iemeslu dēļ būtu jāpatur slepenībā.

89 Tā rezultātā pirmā pamata otrā daļa ir noraidāma.

— Par valstu kā dokumentu autoru izpaušanu

90 Prasītājs pēc būtības norāda, ka sašaurināta autora noteikuma tulkošana paredz, ka Padome norāda trešās valstis, kas iesniedza dokumentus saistībā ar Lēmumu

Nr. 2002/848, kā arī šo dokumentu attiecīgo raksturu, lai viņš varētu autoriem iesniegt pieteikumu piekļuvei šiem dokumentiem.

91 Vispirms ir jāatzīmē, ka prasītāja argumentācija būtībā ir balstīta uz agrāko judikatūru saistībā ar 1993. gada 6. decembra Uzvedības kodeksu par publisku piekļuvi Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 340, 41. lpp., turpmāk tekstā — "Uzvedības kodekss"), kas īstenots ar Padomes 1993. gada 20. decembra Lēmumu Nr. 93/731/EK par publisku piekļuvi Padomes dokumentiem (OV L 340, 43. lpp.) un Komisijas 1994. gada 8. februāra Lēmumu Nr. 94/90/EOTK, EK, *Euratom* par publisku piekļuvi Komisijas dokumentiem (OV L 46, 58. lpp.).

92 Saskaņā ar Uzvedības kodeksu, ja iestādes rīcībā esošā dokumenta autors ir trešā persona, dokumenta pieprasījums ir adresējams tieši šai personai. Tiesa secināja, ka iestādei ir jāpublisko ieinteresētajai personai dokumenta autors, lai tā turpmāk varētu vērsties pie viņa (iepriekš 59. punktā minētais spriedums lietā *Interporc/* Komisija, 49. punkts).

93 Savukārt, atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 4. un 5. punktam attiecīgai iestādei pašai jakonsultējas ar autoru, izņemot gadījumus, ja apstiprinoša vai noliedzoša atbilde ir skaidra pati par sevi. Dalībvalstu gadījumā tās var lūgt to, ko prasa to savstarpējā vienošanās.

94 Autora noteikums, kāds tas atrodams Uzvedības kodeksā, tātad ir pakļauts būtiskām izmaiņām Regulā Nr. 1049/2001. No tā izriet, ka autora identitātei ir mazāka nozīme nekā saskaņā ar iepriekšējo noregulējumu.

95 Turklāt attiecībā uz slepeniem dokumentiem Regulas Nr. 1049/2001 9. panta 3. punktā noteikts, ka tos "iekļauj reģistrā vai izsniedz tikai ar attiecīgā dokumenta autora piekrišanu". Tātad ir jākonstatē, ka uz slepeniem dokumentiem ir attiecināms izņēmuma gadījums, kura mērķis acīmredzami ir nodrošināt noslēpumu gan attiecībā uz tā saturu, gan arī tā esamību.

96 Tādējādi Padomes pienākums nebija publiskot attiecīgos dokumentus, kuru autori ir valstis, saistībā ar Lēmuma Nr. 2002/848 pieņemšanu, ieskaitot autoru identitāti, jo, pirmkārt, šie dokumenti ir slepeni un, otrkārt, valstis — to autori — ir atteikuši tos publicēt.

97 Taču ir jākonstatē, ka prasītājs neapstrīd ne Padomes minēto tiesisko pamatu, proti, Regulas Nr. 1049/2001 9. panta 3. punktu, kurā noteikts, ka attiecīgie dokumenti ir uzskatāmi par slepeniem dokumentiem, ne arī to, ka Padome ir saņēmusi noliedzošu atbildi no valstīm, kas ir šo dokumentu autori.

98 Nav šaubu, ka attiecīgie dokumenti ir slepeni dokumenti. No vienas puses, tās *Coreper* sanāksmes protokols, kuras laikā par šiem dokumentiem tika runāts, tika klasificēts kā "KONFIDENCIĀLS ES", kā to paredz Regulas Nr. 1049/2001 9. panta 1. punkts. No tā izriet, ka šie dokumenti *a priori* ir šādi klasificējami. No otras puses, trešo valstu nosūtītos dokumentus terorisma apkarošanas ietvaros var šādi klasificēt tikai tad, ja tiek sniegts skaidrs paziņojums, kāds nepastāv šajā gadījumā. Turklāt, runājot par likumības prezumpciju, kas attiecas uz visiem iestādes paziņojumiem, ir jāatzīmē, ka prasītājs nav iesniedzis nevienu pierādījumu tam, ka Padomes paziņojums, atbilstoši kuram tā no attiecīgajām valstīm saņēma negatīvu atbildi, ir kļūdains.

99 Tādējādi par tiesisku atzīstams tas, ka Padome noraidīja attiecīgo dokumentu, ieskaitot to autoru, publiskošanu.

100 Tā rezultātā pamata trešā daļa ir noraidāma.

101 No iepriekš minētā izriet, ka prasība ir noraidāma pilnībā.

Par tiesāšanās izdevumiem

102 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājam spriedums nav labvēlīgs, tam jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Padomes prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA

(otrā palāta)

nospriež:

1) prasības lietās T-110/03 un T-150/03 noraidīt kā nepamatotas;

2) **prasību lietā T-405/03 noraidīt daļēji kā nepieņemamu un pārējā daļā kā nepamatotu;**

3) **prasītājs atlīdzina tiesāšanās izdevumus lietās T-110/03, T-150/03 un T-405/03.**

Pirrung Forwood Papasavvas

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2005. gada 26. aprīlī.

Sekretārs

H. Jung

Priekšsēdētājs

J. Pirrung

Satura rādītājs

Atbilstošās tiesību normas un prāvas priekšvēsture ..... II - 1433

Process un lietas dalībnieku prasījumi ..... II - 1437

Juridiskais pamatojums ..... II - 1438

1. Par prasības piemērojamību ..... II - 1438

2. Par prasību lietā T-405/03 ..... II - 1442

3. Par prasību lietā T-150/03 ..... II - 1444

4. Par prasību lietā T-110/03 ..... II - 1446

Par likumības kontroles apjomu ..... II - 1446

Par trešo pamatu, kas saistīts ar vispārīgo tiesību principu par tiesībām uz aizstāvēšanos pārkāpumu ..... II - 1448

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 1448

Pirmās instances tiesas vērtējums ..... II - 1448

Par otro pamatu, kas attiecas uz pamatojuma trūkumu ..... II - 1450

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 1450

Pirmās instances tiesas vērtējums ..... II - 1451

Par pirmo pamatu, kas attiecas uz tiesību uz piekļuvi dokumentiem pārkāpumu II - 1453

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 1453

Pirmās instances tiesas vērtējums ..... II - 1455

— Par izņēmumiem attiecībā uz sabiedrības interesēm ..... II - 1455

— Par daļēju piekļuvi ..... II - 1459

— Par valstu kā dokumentu autoru izpaušanu ..... II - 1459

Par tiesāšanās izdevumiem ..... II - 1462